

SNE — SKILØB — SKILØBERFORENING i AAKIRKEBY.

Den 25 december 1939 - 1. juledag ved aftentid, da Philip og jeg var ved at følge fars mostre, Mine og Petra, hjem efter de havde været til julefrokostbesøg hos os oppe på Torvet, så begyndte det at sne, og inden vi nåede tilbage og hjem fra Nygade og nederste ende af Doktorbakken, så var der allerrøde ved at dannes drifter, og vi kunne trille store snebolde, medens vi to små knægte stred os på hjemvejen gennem aftenskumringen.

Bare det nu ville blive liggende.

Og det blev det.

Enda i flere måneder.

Det var starten på den første af det der senere kom til at hede De tre store Snevintre, idet den blev efterfulgt af to i de følgende år.

Der havde ganske vist allerede i begyndelsen af februar måned været lidt snevejr. Nok til at jeg havde fået lokket min far til at få snedker Bech i Eskildsgade til at lave mig et par ski af bøgebrædder, som han bøjede over dampbad. Og dem fik jeg så sammen med et par stave i fødselsdagsgave den 12 februar 1939. Men - Ak. Dagen efter satte tøvejret ind. Og skiene måtte sendes til sommerferie på loftet.

Og her lå de så, bekageligt, klar sammen med vores gamle trækælke, til at blive taget frem, nu da sneen væltede ned i mellemjulen.

Vi børn i byen fik hurtigt etableret en herlig kælkebakke med tilløb oppe fra Brugsegården og fuld fart ned ad Doktorbakken.

Isen på Doktordammen sørgede vi med skrabere at holde snefri, så man kunne løbe på skøjter. Og med støtte fra læge Vagn Nissen, hvis børn Mogens og Gunvor var ivrige skøjteløbere, så fik man kommunen til at sætte en ekstra gadelampe op, som lyste udover dammen, og et rigt skøjteliv florerede i såvel dag som aftenimerne.

Anderledes var det nede ved Præstedammen, den var ikke så stor nok til at løbe på skøjter på, mente vi. Så der huggede vi isen i flager af forskellig størrelse, på hvilke vi morede os ved at springe fra den ene til den anden i hurtigt løb. Mangen våd sok blev hjembragt, men kos hvor var det sjov. Og man blev tiljublet om det lykkedes, at komme tørskoet fra bred til bred.

Skøjteløb foregik også ude på Myregårds Myre, hvor isfladen var så stor, at man kunne sejle på isbåd. En sådan blev også lavet af Erhard Poulsen og Erik Rønne. Den bestod af en trekantet træflage med en skøjte under hvert hjørne og en mast med sejl i. Den bageste skøjte kunne dreje som ror. Der kunne sidde to mand på, De var jo begge spejdere, så de gav også os ulveunger en tur indimellem. Kos i luften der var fart på.

Skiløbere blev der flere og flere af, da det efterhånden blev mere og mere ufremkommeligt uden ved kane eller på ski.

Gennem avisernes og radions beretninger fra vinterkrigen mellem Finland og Russerne hørte og så man på billeder, hvordan Finerne let bevægede sig i store snemasser for at komme frem. Det måtte vi da også kunne. Ja selv de indkvarterede soldater, der boede rundt i sognene fik udleveret ski og stave, som militæret fik en snedker til at lave for 29,- kr pr. par. Hvorefter pastor Løvgren i Nylars blev sat til at indstruere mandskabet i skiløb, Han havde jo været på skiferie et par gange i Norge.

Her i Aakirkeby begyndte gode fabriksfremstillede ski med patentbindinger også snart at dukke op hos isenkræmmer P.M. Kofoed på Torvet. Sådan et par lækre ski fik min broder Philip.

Og så kunne vi begge følges ad, sammen med de andre af byens unge, ned for at indtage den store bakke fra Hadeborg og nedover mod Støbyhus. Eller den stejle "Djævlebakken", der gik lige ud over den stejle skrænt lidt øst for Kyllingehønen på Klintebakken.

Nu var vi søremej efterhånden mange, og vi begyndte at arrangere fællesture til Almindingen, hvor der var etableret langrendsløjper markerede med farvede tøjstrimler i trægrenene. Og der var også større bakker og længere til at glide ned ad.

For at vi ikke skulle blive for trætte, inden vi nåede skoven, så arrangerede Erik Hansen fra mælkeudsalget og jeg nogle ture for spejderne, hvor vi spændte vores fædres heste foran hver sin lille slæde, hvortil var bundet et langt reb, som deltagerne kunne holde i og lade sig trække. Man kunne sgu tillade sig meget i de tider, da der ikke var biltrafik.

Nå, men her, ligesom i mange andre sammenhæng, når flere end to mennesker, der har den samme interesse, mødes, så skal der dannes en forening. Og ligesådan her.

I 1941 blev SKILØBERFORENINGEN "ALMINDINGEN" dannet.

Og som der står i de trykte love, der blev udsend, fik den:

Hjemsted i AAKIRKEBY

Bestyrelse:	Formand	Hr. <u>Urban Petersen, Aaker</u>
	Næstformand	Købmand <u>Aksel Petersen, Aakirkeby</u>
	Kasserer	Bankassistent <u>Willy Jespersen, Valsemøllen</u>
	Sekretær	Hr. <u>Knud Jespersen, Valsemøllen</u>
	Bestyrelse	Isenkræmmer <u>Poul Aksel Kofoed, Aakirkeby</u>
	Revisorer	Landsretssagfører <u>Nørgaard, Aakirkeby</u>
		Grosserer <u>Chr. Hesthaven, Aakirkeby</u>

Kontingent: aktive kr. 4,- og under 15 år kr. 2,- årlig.

Formål : At fremme Interessen for Skisport og skaffe sine Medlemmer de bedste Muligheder for at dyrke denne Sport.

Foreningen vil blive tilknyttet Dansk Skiløberforening, og virke som Lokalforening af denne.

Man må sige, at det med forbindelsen til Dansk Skiløberforening var noget, der fik sat gang i skisporten. For allerede 16 januar ankom skiinstruktørerne Thorkil Vøgg og Herbert Krenchel til møde på Kanns Hotel for at holde instruktionsforedrag og vise film om skiløb, for de 38 indmeldte medlemmer.

Og i de følgende 5 dage gav de to herrer instruktion for medlemmerne inde i Almindingen på kælkebakken ved Jomfrubjerget. Her viste de hvordan man skulle indøve slalom og små skihop, som man selv opbyggede ved hjælp af træstammer og sne. Ja vi var nogle veldige karle, når vi sprang 3 - 4 meter frem gennem luften, og så landede med skiene neders mod sneen.

Instruktør Helmuth Pedersen var her også og instruerede i hvordan man udførte den beste voksning af sine ski i forskellige vejrsituationer og temperaturer.

Alle tre instruktører vente tilbage flere gange i perioder af flere dage og viste film og instruerede mange medlemmer, der efterhånden var rundt på Øen, idet Rønne, Nexsø og Nordbornholm også havde fået dannet hver sin lokalafdeling. Så vi nu var oppe på 352 registrerede medlemmer på hele øen, som modtog medlemsbladet " Skiløberen " hver måned Oktober - marts.

Thorkil Vøgg blev senere en af mine venner, som jeg jævnlig traf, da han ligesom mig i mange år var divisionchef i Det danske Spejderkorps.

Efterhånden som tiden gik, fik flere og flere det nyeste udstyr man kunne fremskaffe, medens jeg, der ganske vist havde været med fra begyndelsen, stadig måtte nøjes med de hjemmelavede brædder. Men så en dag først i januar 1941 var jeg heldig. Philip brækkede sit ene ben. Og jeg kunne overtage hans fine nyindkøbte ski til dejlige ture, hvorom jeg kunne berette for ham ved mine daglige besøg nede på sygehuset.

Noget af det største SKILØBERFORENINGEN opnåede, var at man fik udvirket en fordelagtig ordning med De bornholmske Jernbaner. gående ud på, at medlemmerne på søn- og helligdage kunne erholde dobbeltbilletter til togene for halv pris, når rejserne foretoges for at stå på ski. Det var noget der blev meget udnyttet. Jeg erindrer endnu, hvordan vi, støttende os til vores ski og stave, stod pakket som sild i en tønde i de tæt fyldte Bagagevogne på vej til Christianshøj station.

Der blev også holdt konkurrencer i og mellem skiløberforeningerne. Således var der 7,5 km langrendskonkurrence på Galløkken i Rønne og Bornholmsmesterskab i Slalom ved Paradisbakkerne,

Skisport er jo afhængig af, om der kommer sne, og det er jo ikke hvert år, det sker på Bornholm. Så efter nogle snefri år synede skiløberforeningen hen.

De der ønskede at løbe på ski søgte til Norge. Således også med Grethe, Christian og jeg. I 1978 havde vi dog en eriterende oplevelse, for netop den 1 januar, da vi skulle afsted, udbrød en kraftig snestorm, så al udkørsel på Øen brød sammen. Først to dage senere kom vi afsted efterladende et øsamfund, der stadig lå dækket med et tykt lag sne 16 dage senere, da vi kom tilbage. Vi kunne have sparet, men ^{så} ikke truffet vennerne fra forrige år.

Sne bliver man aldrig klog på. Nu om dage tror nogen, man kan sikre sig ved hjælp af en snekanon, men så bliver luften bare så lun at den kunstfremstillede sne smelter. ak-aK-AK-.